

RALUCA ALINA IORGA

*Până la sfârșitul
timpului*

Se spune că orice început are și un sfârșit! Dar ce se întâmplă atunci când nu știi când a început totul și mai ales când și cum se va sfârși?

E o întrebare care stăruie în minte obsesiv.

Pe vremea aceea nu aveam de unde să știu unde va duce dorința mea de a afla secretele de nepătruns ale Universului sau cel puțin o parte din acele secrete.

Munții se aliniau în stânga mea ca niște soldați bătrâni, oboșiți de prea multe războaie. Priveam pe geam peisajul acela superb și chiar dacă îl admiram doar din fuga mașinii, simțeam că nu eram străină de locurile acelea.

Vedeam șiruri de case vechi și pline de istorie rămânând în urma mea, părănd atât de nepăsătoare la ceea ce simțeam încât am închis ochii, lăsându-mă pradă viselor.

Îmi dorisem atât de mult să ajung acolo încât singurul lucru pe care îl vedeam acum în fața ochilor nu era decât orașul acela, așa cum mi-l puteam eu închipui. Îmi imaginam cum zidurile cetății înconjoară casele vechi, străzile înguste și curate, pavate cu pietre mari de râu se întrepătrund într-un labirint și cum soarele acela de vară se topea încet în spatele munților, în depărtări de foc. De vara trecută mă tot gândisem la această călătorie iar acum nu-mi venea să cred că eram în drum spre oraș. Nu-mi venea să cred că puteam vedea pe viu Festivalul Medieval.

Aveam toate motivele să fiu fericită că mă aflam în drum spre Sighișoara și chiar eram, dar aveam o rețineră și nu știam de ce. Îmi simțeam inima sfâșiată de o durere surdă, o durere care mă măcina încet, dar care avea o putere distrugătoare. Mă

simțeam pierdută de lumea aceasta, simțeam cum se deschide o prăpastie în fața mea iar eu stăteam chiar pe marginea ei și la primul semn al unei forțe invizibile aș fi putut cădea. Și ce era mai rău – nu era nimeni să mă salveze.

Dar m-am trezit repede din starea aceea. Prăpastia dispăruse cu toate că încă mai simțeam golul acela crescând în inima și în mintea mea, iar apoi, mă gândeam eu, coșmarul acesta nu se va îndeplini pentru că nu eram singură. Eram cu prietenii mei și atunci credeam că nimic rău nu are cum să se întâmple.

Când Soarele își trimitea ultimele raze spre dealul unde se afla cetatea Sighișoarei, am intrat în oraș. Ajunși la casa unde închiriasem camerele, am coborât din mașină, mută de uimire.

În fața mea se întindea o mare de oameni, fiecare îmbrăcați care mai de care mai viu colorat: femei cu rochii lungi, bărbați cu pelerine negre și săbii atârând la brâu. Îmi simțeam ochii scăldați de o lumină ireală. Vedeam în fața mea o lume de mult apusă, o lume în care mi-aș fi dorit să trăiesc, dar ce rost mai aveau regretele acum. Nu puteam să schimb absolut nimic iar eu trebuia să mă resemnez.

Nu eram în Sighișoara decât de cinci minute, dar cu toate astea mă simțeam de parcă aș fi fost acolo de o viață. Am scos bagajele din mașină și am intrat în casa elegantă, situată în inima cetății, unde închiriaserăm camere și urma să rămânem peste noapte.

Vedeam pe geamul camerei în care alesesem să stau, lumea trecând veselă pe străzi, auzeam muzică veche medievală și pentru un moment am văzut Sighișoara de acum cinci sute de ani: tineri cavaleri trimitând menestrelii domnițelor de care erau îndrăgostiți pentru a le cânta dragostea lor, cârciumi pline de oameni veseli fără griji, copiii strigând în urma căruțelor pline cu mărfuri aduse din toate colțurile țării, torțe care

luminau străzile noaptea. Era o lume de vis iar acum, după jumătate de mileniu, se încerca reconstituirea acelei perioade.

M-am desprins de lângă fereastră și m-am îndreptat spre geanta pe care o lăsasem pe pat. Dacă tot eram la un Festival Medieval, să mă integrez în peisaj mi-am zis. Am scos ușor bucata de material dinăuntru și am întins-o pe pat. Rochia mea medievală mă aștepta să o îmbrac.

Lungă până în pământ, rochia complet neagră, era strânsă pe corp până la mijloc ca mai apoi să cadă în valuri. Mânețile lungi și evazate din voal aveau prinse între cot și umăr câte o bentiță de saten din aceeași culoare. M-am dus în fața oglinzii cu ramă veche din lemn unde mă puteam vedea din cap până în picioare.

Îmi plăcea imaginea din oglindă. Eram eu, dar parcă în același timp era altcineva îmbrăcată în rochia aceea. Parcă era altă față dincolo de rama de lemn a oglinzii, îmbrăcată într-o rochie lungă neagră, cu părul castaniu ce cădea cu mult peste umeri aproape până la mijloc. Stătea acolo, dincolo de oglindă și îmi zâmbea uitându-se la mine cu niște ochi mari albaștri ca cerul de vară după trecerea furtunii, și pentru un moment am simțit că nu mai eram eu! Am simțit că fata aceea din oglindă își schimbă privirea și în locul chipului senin din oglindă, am văzut o față pe care se citea teama.

Nu îmi puteam da seama ce altceva putea exprima acel chip. Părea a fi chipul cuiva care a aflat niște lucruri care nu își aveau rostul în lumea asta.

Dar rochia! Rochia fetei din oglindă nu mai era neagră. Fata aceea care semăna perfect cu mine era acum îmbrăcată cu o rochie exact la fel, dar de culoare albă! Ce se întâmpla?? Pe chipul ei apăruă două lacrimi ce se rostogoliră repede pe obraji.

Eram speriată, dar în același timp nu-mi puteam lua ochii de la tânăra din oglindă care semăna atât de bine cu mine.

Expresia de pe fața ei parcă încerca să mă cheme dincolo de oglindă. Aveam atâtea trăiri în suflet în acel moment încât nici acum nu le-aș putea descrie. Ca și când altcineva reacționa în locul meu, am întins ușor mâna spre oglindă de parcă ceva în sufletul meu îmi spunea că aș putea atinge chipul acela chinuit. Când mai aveam foarte puțin până să ating suprafața oglinzii, am auzit o bătaie în ușă. Părea că acea lovitură se auzea de undeva din altă lume, de dincolo de timp. M-am surprins retrăgând mâna cu repeziciune din fața oglinzii ca și cum îmi era rușine de ceea ce avea să se creadă dacă m-ar fi văzut prietenii mei în acea postură. Ușa se deschise și în prag apărură Rareș.

— Hai, ești gata?

— Da ... da, am răspuns eu bâlbâindu-mă și trezindu-mă din șoc.

— Bine, hai că mergem imediat! Apropo, arăți bine! îmi spuse Rareș înainte să plece.

Cuvintele lui m-au făcut să zâmbesc. Îl iubeam pe Rareș, dar el nu știa lucrul acesta. Crezând că îi sunt indiferentă, îmi păstram sentimentele pentru mine. Nu mă gândeam că atitudinea mea aparent distantă mă putea face să îl pierd chiar dacă nu îl avusesem de fapt niciodată. Îl iubeam de aproape doi ani. Era cel mai bun prieten al lui Daniel, iubitul prietenei mele din copilărie. Rareș și Daniel erau nedespărțiți, așa cum și eu și Alina eram. Majoritatea timpului eram împreună toți patru. Rareș vedea în mine o prietenă bună sau cel puțin așa interpretam eu lucrurile. Îmi povestea despre aventurile lui, despre femeile care îi cădeau la picioare. Iar eu ascultam în liniște și din când în când zâmbeam sau chiar râdeam la povestirile lui. Ar fi fost poate amuzante de-a dreptul dacă nu eram atât de fascinată de el și în același timp rănită că nu eram altceva decât o amicică bună. Uneori îmi doream să fac schimb măcar pentru o zi cu vreuna din fătucile care îi făceau ochi

dulci și îi cădeau în brațe fără să le pese de nimic altceva.

Mi-am adus aminte de oglindă și mi-am întors iar privirea spre ea. Dar acum în oglindă nu vedeam decât chipul meu.

— Haide, vino! i-am auzit pe prietenii mei strigând.

— Vin acum, le-am răspuns și atunci m-am uitat pentru ultima dată prin cameră de parcă aș fi știut că se va întâmpla ceva ce-mi va marca viața și-mi luam „la revedere” de la tot ce cunoșteam. Iar când am trecut pe lângă oglindă aproape alergând ca să nu îi las să aștepte, mi s-a părut că văd iar fata aceea uitându-se speriată. Oare la mine?

Soarele își aruncase ultimele razele peste cetatea medievală a Sighișoarei iar lumea deja începuse să se îmbulzească pe străzi. Peste tot, oamenii erau veseli și vorbeau cu atâta blândețe chiar dacă nu se cunoșteau. Se știau de câteva minute și se purtau de parcă ar fi prieteni de-o viață. Peste tot se organizau concursuri: domnițe ce trebuiau salvate din turn, cavaleri ce se luptau în turniruri, poeți și cântăreți care încercau să demonstreze tuturor că Muza Dragostei le-a fost alături unora mai mult decât altora.

Muzica răsuna pe străzile orașului și parcă fiecare sunet îi transpunea pe toți într-o lume ce apusese cu mult timp în urmă. Nu conta genul de muzică – vechi sau nou – avea același efect asupra oamenilor: toți păreau că sunt într-o lume fantastică, plină de mister.

Totul părea ... perfect. Nici nu-mi închipuisem, că ar fi putut fi atât de frumos. Peste tot erau actori îmbrăcați în costume medievale care jucau piese ce aveau aceeași temă: Dragostea.

Mă plimbam pe străzi iar eu și prietenii mei eram atât de veseli și de fericiți. Dar mie îmi umbrea totuși ceva fericirea aceasta.

Îl admiram pe furiș pe Rareș și uneori îi surprindeam

privirea aceea verde iscodindu-mă. Mă gândeam: „Oare ce crede el cu adevărat despre mine?” Mi se părea că par atât de puerilă în toate frământările mele adolescente. Ceva era cert: de mult nu mai eram adolescentă, dar în preajma lui Rareș mă pierdeam cu totul. Mă bălbâiam și mă purtam atât de stângaci.

Îl priveam și mă gândeam în sinea mea că nici nu bănuie ce simt pentru el. Mereu încercasem să mă port cumva distant. Străzile Sighișoarei îi dădeau un aer atât de misterios. Zâmbea mereu și glumea cu toți. Din când în când vântul cald de vară îi flutura părul negru bogat care îi ajungea până la umeri și mă gândeam eu, îi mai trebuiau o sabie și o pelerină și ar fi fost un adevărat cavaler medieval. Așa înalt și suplu cum era părea desprins dintr-o poveste cu prinți și prințese. Poate cândva îmi voi face curaj să îi spun ce simt sau măcar să îi dau de înțeleș.

Trăiam pentru momentele în care ajungeam să ne petrecem timpul împreună, atât cât se putea. Îl iubeam într-un fel în care îmi era imposibil să îl descriu: cu o pasiune mistuitoare și în același timp cu răbdare și sacrificiu aproape duse la extrem. Nu aveam nici o șansă și cu toate astea, dragostea mea pentru el creștea în mine și mă consuma.

Dar am încercat să-mi alung aceste gânduri pentru că îmi făceam mai mult rău să mă gândesc la ce ar fi putut fi între noi și am închis ochii oprindu-mă pentru un moment din mers. Și atunci mi-a venit în minte motivul, pe care îl ținusem ascuns de toți, pentru care dorisem neapărat să vin la Sighișoara.

La un moment dat am văzut cum Rareș se distanțează împreună cu prietena mea Alina, de grup. Mă întrebam ce avea să-i spună. Voiam în acel moment să mă desprind de toți, să dispar în noapte, dar unde mă puteam duce având în vedere că tot orașul era plin de lume? Așa am decis să mă las purtată de pași. Știam exact unde aveau să mă ducă: la scara veche din lemn și mai apoi sus pe trepte, la zidul cetății.

Pe străzi, focurile ardeau iar lumea părea atât de veselă!

Parcă trecusem pîntr-o poartă a timpului și acum eram unde trebuia, adică cu multe sute de ani în urmă. Toți păreau absorbiți de lumea asta plină de culoare și agitație.

Noaptea nu avea nimic înfricoșător în ea. Rochia lungă parcă mătura străzile acelea pline de istorie și misticism. Cu toate că eram în secolul XXI, rochia mă făcea să mă simt din altă lume.

Mă plimbam pe străzi iar vântul cald de vară îmi flutura părul de parcă mă alinta și îmi spunea „A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut”. Și până să realizez, am și ajuns în fața scărilor. De o parte și de alta a treptelor erau puse torțe ce luminau drumul până sus. Am simțit atunci cum un fior rece îmi străbate tot corpul. Erau două forțe în mine: una care mă împiedica să urc și una care mă îndemna să ajung la cetate.

Și ca și când destinul alesese în locul meu, am început să urc încet toate treptele de parcă aș fi fost hipnotizată. Părea că nu era nimeni sus și că scara era pustie de sute de ani. Auzeam muzica de jos din oraș și în afară de asta, singurele lucruri reale care mă mai însoțeau erau foșnetul rochiei și scârțâitul treptelor în timp ce le urcam.

Părea că timpul se oprise în loc și doar eu eram în mișcare. Pe măsură ce mă apropiam de capătul scărilor simțeam cum inima începe să bată cu putere ca și cum știam că mă aștepta ceva sus, ceva care nu venea din lumea asta.

Când am ajuns sus, am simțit pentru un moment că ceva nu era în regulă. Totul era pustiu! Becurile erau stinse iar lumina nu venea decât de la torțe. Mi se părea atât de ciudat că tocmai locul acela era părăsit. O ceață subțire începu să plutească din senin pe lângă ziduri. Am făcut câțiva pași și am simțit o adiere ușoară cum îmi mângâia fața. Vântul trecea prin copaci și foșnetul acela părea ca o voce tristă care plângea după ceva sau după cineva...

Mă simțeam obosită, dar nu era numai o oboseală fizică ci

părea și una psihică. Eram în sfârșit singură și imaginația mea putea să creeze o poveste pe care o puteam trăi numai în acele clipe și numai în jurul zidului vechi al cetății.

M-am așezat pe iarba moale, aproape de zid. Nu mă gândeam la Rareș ci la ... Vlad.

Vlad, Domnitorul Țării Românești, era mai mult decât Prințul Valahiei pentru mine. Era un suflet nobil, neînțeles, care trăise cu mult prea mult timp în urmă iar eu nu fusesem atunci acolo.

Mă simțeam legată de el printr-un lanț invizibil, simțeam că făcusem parte din viața lui, dar lucrurile astea mi se păreau imposibile. El era motivul pentru care venisem la Sighișoara deoarece speram ... nu știu ce speram. Nu puteam să sper că avea să vină în carne și oase în fața mea pentru că nu se putea. Nici mie nu eram în stare să îmi explic ceea ce simțeam pentru Vlad nici măcar în comparație cu ceea ce simțeam pentru Rareș. Erau două persoane diferite și cu toate acestea erau momente în care eram convinsă că sunt unul și același.

Cum știam că nu era nimeni prim preajmă, am ridicat ochii spre cer și am strigat cât am putut de tare:

— Vlad!!! Dar strigătul s-a risipit în noaptea de vară și muzica de jos l-a acoperit cu totul.

Mi-am coborât privirea și plină de tristețe mi-am șters lacrimile care îmi inundaseră ochii. Dar mai apoi am simțit în piept o durere puternică de ca și când mi-ar fi smuls cineva inima din corp. M-am ridicat ușor și am auzit niște pași în spatele meu, în colțul bisericii din stânga mea.

M-am întors ușor spre locul de unde am auzit zgomotul și am văzut o siluetă neagră venind încet spre mine. Torțele luminau, dar nu atât de puternic încât să îmi dau seama cine era acolo. Pentru un moment m-am simțit rușinată pentru că ar fi putut fi martor la ceea ce trăisem eu în acele clipe și în timp ce mă chinuiam să disting chipul persoanei ce înainta spre

mine, am observat că s-a oprit cam la trei metri de locul unde stăteam. Atunci toate becurile s-au aprins! În acea clipă am simțit cum inima mi s-a oprit.

Aveam impresia că nu văd bine, că era un vis, dar părea atât de real! Am clipit ușor și am simțit cum două lacrimi îmi alunecă repede pe obraji.

Am încercat să spun ceva, dar am simțit cum glasul îmi fusese redus la tăcere. În fața mea se găsea un bărbat tânăr, cu ochi mari verzi care aveau o strălucire ireală, cu părul lung negru căzând pe umeri, îmbrăcat în haine medievale, cu o pelerină neagră prinsă la umeri ce cădea până în pământ. Era înalt și pentru prima oară când l-am văzut am crezut că era un tânăr ce venise de jos, din oraș, un tânăr actor ce terminase piesa de jucat și acum se bucura și el de festival. Dar când a ajuns la doar trei metri de mine am simțit cum pământul îmi fuge de sub picioare. Nu era un tânăr actor și când am realizat cine e mi-am dat seama că nu semăna deloc cu vestitul portret din castelul Ambras din Tirol.

Mă uitam la el și simțeam cum tremuram din tot corpul. Ochii îi străluceau iar privirea lui însemna pentru mine mai mult decât o mie de vorbe. Fuseseră multe momente în care îmi imaginasem, în cele mai ascunse visuri ale mele, cum ar fi decurs întâlnirea noastră, dar acum când îl aveam în fața mea nu știam ce puteam să îi mai spun. Am întins ușor mâna spre el, dar am retras-o imediat. Îmi era frică să nu fie doar produsul imaginației mele această întâlnire și îmi era frică de faptul că l-aș fi putut atinge și să realizez că visez. Pentru mine, la momentul acela, totul nu era decât un vis ireal de frumos care știam că se va sfârși și atunci am prins glas și i-am rostit numele aproape în șoaptă de ca și cum simpla lui rostire m-ar fi făcut să mă trezesc la realitate.

— Ești chiar tu? Dar eu visez acum de fapt, nu-i așa? am întrebat eu șocată și resemnată în același timp că doar îmi

imaginam.

— Nu visezi! și la auzul vocii lui am tresărit ca și cum m-aș fi trezit dintr-un somn lung.

— Dar cum poți fi tu? Tu ești ... Și atunci m-am oprit. Nu puteam rosti acel cuvânt. Era imposibil pentru mine să spun așa ceva.

— Mort?

Atunci am văzut cum lasă privirea în jos și întoarce încet capul. Simțeam cu fiecare gest pe care îl făcea, că mi se frânge inima.

Orice cuvânt pe care aș fi putut să-l adresez simțeam cum îmi străpunge inima. Îmi era frică nu cumva vreo vorbă rostită de mine să rupă vraja și să îl fac să dispară. Nu, nu puteam să-l las să dispară. Nu acum când în sfârșit mi se îndeplinise dorința.

— Vlad, am șoptit după un timp în care el își ținuse tot timpul capul plecat și privirea și-o ferise de a mea. La auzul vocii mele, a ridicat încet chipul spre mine și i-am văzut ochii sclipind în semiîntuneric.

— Vlad, i-am mai rostit o dată numele, pentru că încă nu-mi venea să cred că el era cel care stătea lângă mine.

Se uita la mine fixându-mă cu ochii lui mari și verzi și aștepta să continui, dar eu nu puteam să mai zic nimic. Am închis încet ochii și am simțit cum se rostogolesc repede pe obraz două șiruri de lacrimi.

Am deschis ochii! Vlad mă privea în continuare cu ochi triști.

— Mi-a fost dor de tine! am reușit eu să-i spun într-un final și parcă nu eram eu cea care spunea acele lucruri.

Am încercat să îi spun mai mult, dar simțeam cum gândurile mi se împrăștia când îi priveam ochii. Și atunci am lăsat privirea în jos. Era momentul pe care îl dorisem cel mai mult în viață, dar acum când eram în fața faptului împlinit nu

puteam scoate un singur cuvânt.

Au urmat apoi câteva secunde de tăcere care mie mi s-au părut ore întregi. Simțeam cum tot pământul se învârtea doar pentru mine, cum stelele străluceau doar pentru a-mi lumina mie gândurile. Nici nu mai știu dacă se mai auzea muzica din oraș. Pentru mine în acel moment putea să se sfârșească totul, tot universul, pentru că nu mai conta. Singurul lucru care avea într-adevăr importanță era că el stătea în fața mea. Îmi venea să râd sau poate să plâng de fericire, dar ceva mă oprea. Mă oprea poate tristețea de pe chipul lui; se vedea clar că ceva îi măcina sufletul, că suferea și mă simțeam atât de neputincioasă. Și atunci am înțeles. Faptul că acum era lângă mine era motivul tristeții lui și nu voiam acest lucru. Și așa am simțit cum trec brusc de la o stare la alta, de la extaz la agonie, și am realizat cât de egoistă eram. Mă gândeam doar la mine de fiecare dată când îl chemam. Nu mă gândeam la posibilele suferințe pe care le îndurase să vină.

Îmi era atât de rușine de egoismul de care dădusem dovadă încât am simțit, pentru prima oară în viața mea, că nu pot privi pe cineva în ochi. L-am văzut cum ridică privirea din pământ, și ca dintr-un vis l-am auzit spunând:

— Iartă-mă!

Am vrut să-i vorbesc, dar când i-am întâlnit privirea am tăcut și l-am lăsat să continue:

— Știu cât îți doreai în fiecare seară să mă vezi, știu câte lacrimi ai vărsat din acest motiv, dar să nu crezi că nu am venit pentru că nu am vrut ci pentru că ... nu am putut. Lacrimile tale mă loveau direct în inimă și-mi ardeau pieptul, dar nu puteam să vin. Nu am putut să vin pentru că... și aici tăcu. Vedeam cum îi face rău să vorbească despre asta, dar după o clipă de tăcere continuă: vezi tu, sunt oameni și oameni pe lumea asta. Să nu crezi în nimeni, nici chiar în tine. Mie, oamenii mi-au făcut doar rău, prin toate lucrurile acelea